

měř výhradní předmět zájmu. Další povýšení umění nad přírodní estetično je dílem Hegela (*Estetika*, posmrtně vydané přednášky, 1835). Pro něj již umělecké krásno výslovně stojí nad krásnem v přírodě, neboť „*umění je krása zrozená z ducha*“. A estetika podle Hegela studuje pouze krásno v umění.⁵³ Po něm již zájem „vyšší“ filozofické teorie, estetiky, o přírodní estetično mizí. Ale může za to opravdu nějaká Hegelova zničující analýza? Adorno se domnívá, že nikoli: „*Pro teorii je přírodní krásno, kterého se týkala nejpronikavější vymezení v Kritice soudnosti, sotva již tématem. Ne proto, že podle Hegelovy teorie by bylo ve skutečnosti překonáno něčím vyšším: bylo prostě potlačeno.*“⁵⁴

Adorno se domnívá, že „*Hegelova filosofie před krásnem selhává*“, už proto, že „*co Hegel vypočítává jako nedostatek přírodního krásna, to, že se vymyká pevnému pojmu, je podstatou krásna samého*“.⁵⁵ Co považoval Kant za přednost, Hegel převrací. Podle Adorna Hegel „*postrádal zjevně smysl pro to, že ryzí zkušenost z umění není možná bez oné, byť ještě těžko uchopitelné vrstvy, jejíž jméno, přírodní krásno, vymizelo*“.⁵⁶

Adorno má nepochybně pravdu jak s ohodnocením Hegela, tak i určitým vytlačením, vymizením přírodního krásna z teorie, které se nedá vysvětlit nějakým Hegelovým „logickým zdůvodněním“.⁵⁷ To, že přírodní estetično zmizelo ze spisů předních filozofů doby, vůbec neznamenalo snížený zájem o krásy přírody (i její nadřazování nad umění) ze strany dalších intelektuálů a širokých vrstev lidí. Jenom se zájem a vnímání přírodního estetična již tříbily jinými cestami.